

VORA VORA

El llegat de Bob

Robert Lewis "Bob" Baldon (Colorado, 1920 – Formentera, 1997) era un jove nord-americà fart de la vida d'arquitecte que l'any 1965 va decidir abandonar-ho tot i instal·lar-se a Formentera. Va llogar una casa i hi va fundar la Casa de Libros, que més tard es va dir Biblioteca Internacional de Formentera i que es va anar farcint de donacions de desenes d'autors i de lectors *hippies* i no *hippies* que passaven per l'illa, i de les pròpies adquisicions, fins a acumular 25.000 volums (la biblioteca més gran de les Pitiüses). Entre els il·lustres visitants d'aquesta petita Babel, hi figuren des d'un joveníssim Philippe Starck fins a músics com Pete Sinfield (King Crimson), Nina Hagen, Chris Rea, diversos membres de Pink Floyd i el mateix Bob Dylan. Va ser a la Biblioteca de Bob on Dylan va trobar els llibres sobre sant Agustí que inspiraren les lletres del seu disc *John Wesley Harding*. Un altre dels seus visitants va ser el filòsof Pierre Aubenque, degà de la Sorbona i impulsor de la Facultat de Filosofia de Zorzoaga (Sant Sebastià), que ha reconegut que molts dels llibres utilitzats per preparar les seves classes els va trobar en els cent metres quadrats de coneixement fonamental que va acumular Bob a casa seva. Quan Bob va morir va donar la biblioteca a l'Ajuntament de Formentera, que es va negar a assumir el lloguer de la casa, ara convertida en dos apartaments turístics. Els volums romanen avui en caixes, podrint-se en un magatzem. Els Amics de la Biblioteca Internacional han aconseguit en set anys que 1.800 volums passin a la Biblioteca Municipal: un trist balanç per a l'impressionant llegat de Bob.

Joan Mari
joan_mari@hotmail.com

La crònica

Mos a l'horta i plantofada al tripartit

Dilluns, 19 d'abril

Papers canviats. El cap de l'oposició per decret de Maragall, Artur Mas, ha anunciat mesures dràstiques si ZP no compleix la promesa electoral d'assumir íntegrament l'Estatut que surti del Parlament de Catalunya. El líder de la federació catalanista, CiU, anuncia que podrien arribar a presentar "una moció de censura contra el senyor Maragall". Mas vol remarcar així la importància que ara la seva federació dóna al procés de reformular el text base de l'autogovern català. El que passa és que la mesura proposada recorda massa la que un temps enrere va utilitzar qui avui és president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, contra el qui llavors ho era, Jordi Pujol. Llavors, Maragall també va anunciar amb molta antelació la moció i va ser criticat per convertir una mesura política de magnitud en una eina electoralista. La veritat és que llavors fou el mateix Artur Mas qui es dedicà a rebatre la moció al Parlament, de manera que l'efecte de la moció de Maragall a Pujol va ser de bumerang i va afavorir el qui llavors era conseller en cap, és a dir, el propi Mas. Potser ara el líder de CiU pretén repetir aquest èxit parlamentari. Compte, però, amb els efectes bumerang.

Dimarts, 20 d'abril

Joan Mesquida, amb Bono, a Defensa. L'exconseller socialista d'Hisenda amb el Pacte de Progrés, Joan Mesquida, ha acceptat l'alt càrrec que li ha ofert el ministre de Defensa, José Bono. Mesquida es converteix de moment en l'única aportació balear a l'organigrama del nou Govern Zapatero, que ocuparà una secretaria d'estat o un càrrec de direcció en el gabinet del ministre, però encara que no s'ha concretat.

Dijous, 22 d'abril

La primera plantofada. El Govern de la Generalitat de Catalunya ja ha rebut

la primera plantofada. Encara no han passat quinze dies de la investidura de José Luis Rodríguez Zapatero com a president de l'estat espanyol i el ministre d'Administracions Públiques, Jordi Sevilla, ja ha afirmat que, de reformes del sistema del finançament autonòmic, no se'n veurà cap ni una aquesta legislatura. Com a màxim, es discutirà un nou model, però no s'aplicarà fins a la següent legislatura –és a dir: que ja veurem què passa, segons quins siguin els resultats d'aquí a quatre anys i "qui any passa, legislatura empeny"–. La gerra d'aigua freda no ha caigut gaire bé al tripartit català, que ha vist com els cants d'entesa que el PSC anunciava amb els nous aires a Espanya comencen a ser notes cacofòniques.

Barberà devora l'horta. L'alcaldesa de València, Rita Barberà, anuncia que requalificarà terrenys ara protegits. Justifica la nova mesura en la necessitat de guanyar terra per construir part dels 9.000 habitatges de protecció oficial que va prometre en el seu programa electoral. Un estudi ambiental, dins de la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU), decidirà quines zones d'horta –perquè d'això es tracta, que la ciutat es menja l'horta per a créixer– són edificables. L'alcaldesa va assegurar que permetrà construir just enfront de l'Oceanogràfic, en la zona d'especulació de la Ciutat de les Ciències, on diversos promotors ja han comprat terrenys. En declaracions –al·lucinants– als periodistes, Rita Barberà va dir que ara protegiria "l'horta de veritat", i no l'horta en què "es planten abocadors". A més dels terrenys propers a l'Oceanogràfic, l'alcaldesa va adelantar que hi haurà requalificacions de terreny a Benimàmet, amb l'argument que servirà per enterrar les vies del tren. En canvi, i per intentar les lògiques acusacions de foment brutal de l'especulació, Barberà va apuntar que considerava "intocables" l'horta de Campanar, la zona

Artur Mas, dalt, ha anunciat mesures dràstiques si José Luis Rodríguez Zapatero no assumeix plenament l'Estatut que surtí del Parlament de Catalunya. Rita Barberà, al costat, ha disposat una reforma del PGOU perquè l'especulació arrase l'horta.

entre el Bulevard sud i l'autopista del Saler i l'entorn de l'Albufera. L'alcaldesa va insistir que calia adequar el PGOU a l'actual realitat "econòmica i social" de la ciutat.

Divendres, 23 d'abril

Sant Jordi: nou director de l'IRL. Els governs balear i català han acordat el nom del nou director de l'Institut Ramon Llull (IRL), el qual probablement s'haurà conegut el divendres 23 –després de tancar aquesta edició–, la diada de Sant Jordi. Per evitar problemes de "filtracions" de nom, com ja va passar al gener, els dos executius han pactat no només la persona sinó la manera i el moment de donar a conèixer qui serà l'important càrrec institucional conjunt. **Unitat progressista.** El mateix divendres, dia previ a la manifestació que se celebrava a València –amb el lema "Horitzó 2007, guanyem el futur"– per com-

memorar els actes de la diada del 25 d'abril, es fa públic que tots els representants actius i autòctons del progressisme social i polític aniran junts a la concentració.

D'aquesta manera, quedava establert que una pancarta unitària amb representants de tots els partits polítics progressistes obriria la marxa cívica. Segons l'anunci, portarien la pancarta Vicent Martínez Sancho, president d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV); Eliseu Climent, secretari general de la mateixa organització; Josep Ignasi Pastor, de l'executiva nacional del PSPV-PSOE; Glòria Marcos, coordinadora d'EUPV; Enric Morera, secretari general del Bloc; Joan Francesc Peris, portaveu d'Esquerra Verda; Toni Cucarella, secretari d'organització d'ERPv; Toni Roderic, portaveu d'Els Verds; Josep Guia, del PSAN; i Víctor Baeta, d'Esquerra Valenciana.

Victòria pírrica

No es requeria molta lucidesa per pronosticar que el temps discorria a favor del president Francesc Camps en la seua confrontació amb l'antic Molt Honorable Eduardo Zaplana pel control del PP valencià. El temps, certament, ha estat sempre un aliat de Camps al llarg de l'itinerari polític pel qual ha transitat deixant-se portar per les circumstàncies i abstenint-se de prendre iniciatives, que altres prenien per ell. Armat de docilitat i de paciència ha arribat al cim més alt que podia imaginar en el muntatge institucional autonòmic. Amb aquestes mateixes armes dirimeix la seua batalla personal amb l'anomenat zaplanisme, bel·licós i envalentit contra qualsevol canvi que supose la minva de la seua hegemonia. Cada dia que passa, i sense que Camps haja mogut un dit, es consolida la seua preeminència i segurament que la junta directiva regional el postularà com a líder. La majoria ho farà sense convicció, sabent molt bé que no és el dirigent carismàtic que els agradaria. Però s'imposa l'instint de conservació, perquè avui no tenen cap alternativa que ni de lluny s'assemble a la desimboltura i força devastadora de Zaplana. És a dir, que per sensatesa i conveniència el PP valencià acordarà una pau que és, alhora, una victòria sobre la disgregació que l'ha estat amenaçant.

Però és una victòria pírrica, perquè la seua envejada cohesió com a partit disciplinat i acrític ha quedat seriosament malmesa.

Per poc que l'oposició –volem dir el PSPV de Joan Ignasi Pla-sàpiga explotar aquesta bretxa i que les eleccions europees confirmen el canvi de cicle, Camps haurà estat flor fràgil d'una legislatura.

J. J. Pérez Benlloch

EL POLS